

Niclas Klein

Från: Niclas Klein <niclas.klein@animalsalvation.se>
Skickat: den 5 maj 2017 11:40
Till: 'statsradsberedningen.registrator@regeringskansliet.se';
'näringsdepartementet.registrator@regeringskansliet.se'; 'registrator@aklagare.se';
'matilda.ernkrans@riksdagen.se'; 'kristina.yngwe@riksdagen.se';
'jonas.jacobsson.gjortler@riksdagen.se'; 'isak.from@riksdagen.se'; 'johan.hultberg@riksdagen.se';
'sara.karlsson@riksdagen.se'; 'martin.kinnunen@riksdagen.se'; 'asa.coenraads@riksdagen.se';
'johan.buser@riksdagen.se'; 'stina.bergstrom@riksdagen.se'; 'gunilla.nordgren@riksdagen.se';
'monica.haider@riksdagen.se'; 'anders.e.forsberg@riksdagen.se'; 'lars.tysklind@riksdagen.se';
'jens.holm@riksdagen.se'; 'lars-axel.nordell@riksdagen.se'; 'marianne.pettersson@riksdagen.se'
Kopia: 'asa.romson@riksdagen.se'; 'eskil.erlandsson@riksdagen.se'; 'marie.granlund@riksdagen.se';
'ulrika.karlsson@riksdagen.se'; 'borje.vestlund@riksdagen.se'; 'maria.plass@riksdagen.se';
'johan.buser@riksdagen.se'; 'johnny.skalin@riksdagen.se'; 'fredrik.schulte@riksdagen.se';
'lawen.redar@riksdagen.se'; 'johan.hultberg@riksdagen.se'; 'pyry.niemi@riksdagen.se';
'pavel.gamov@riksdagen.se'; 'tina.acketoft@riksdagen.se'; 'jens.holm@riksdagen.se';
'desiree.pethrus@riksdagen.se'; 'mathias.tegner@riksdagen.se';
'katarina.areskoug@ec.europa.eu'; 'ana.minda@ec.europa.eu'; 'johan.wullt@ec.europa.eu';
'therese.domisch@ec.europa.eu'; 'jorun.bokloev@ec.europa.eu'; 'karin.landh@ec.europa.eu';
'nikolaos.tsiamis@ec.europa.eu'; 'annika.korzinek@ec.europa.eu'; 'info@socialdemokraterna.se';
'socialdemokraterna@riksdagen.se'; 'info@moderat.se'; 'talare@moderat.se'; 'info@sd.se';
'info@sverigedemokraterna.se'; 'info@centerpartiet.se'; 'fraga@centerpartiet.se';
'info@liberalerna.se'; 'info@mp.se'; 'info@kristdemokraterna.se'; 'info@vansterpartiet.se';
'info@djurensparti.se'; 'kalla.fakta@tv4.se'; 'nyhetsmorgon@tv4.se'; 'nyheterna@tv4.se';
'tipsaoss@svt.se'; 'uppdraggranskning@svt.se'; 'nils.hanson@svt.se'; 'tipsa@aftonbladet.se';
'71717@expressen.se'; 'Natalya Ekesson'; 'Liliya Salova'; 'madeleine.larzzon@hotmail.com'
Ämne: Svensk Djurindustri 2017

Kära Regering och Utskott,

Sedan 2009 har djurrättsorganisationer gång på gång riktat skarp kritik mot svensk djurhållning och slakt. Det har funnits underliggande material som bevis där industrin bröt Svensk lagstiftning för Djurskydd. Lagen är kristall klar och även om du har 1000 djur där endast ett djur lider och du ej åtgärdar, så bryter du mot lagen.

Vi har pratat med Länsstyrelsen och deras kapacitet är begränsad för att utföra inspektioner av samtliga djurhållare i Sverige. Det är också så att de måste föränmäla vilket ger djurhållaren möjlighet att förbereda. De har också informerat oss att anmälningar från allmänheten har minskat, på grund av att djurhållare har vidtagit åtgärder för att blockera insyn. Det har också förekommit att skadade- samt dräktiga djur lastas in i transporter till slakt, vilket strider mot lagstiftningen. Slakteriets dörrar är stängda för allmänheten.

Vi har hundratals exempel där djur har hanterats felaktigt och detta strider mot djurskyddslagen. Vi skryter om att Sverige har de striktaste lagarna när det kommer till djurens rätt i samhället men vi ser sällan fallande dom varken för jakt eller djuruppfödning, djurhållning, djurtransport eller slakt. Vi hänvisar till Kalla Faktas reportage där det framstod statistik om brister samt efterföljderna för en fällande dom. Det är en tragedi för de djuren som torteras, lider och visar tecken på extrem rädsla. Detta är inga objekt eller produkter, det är levande varelser som förtjänar rättvisa, i bästa fall frihet.

https://www.youtube.com/watch?v=_Vp9FgYKG7s

Det är dags för Sverige att vakna och inse att respekten för djuren och deras rättigheter är under all kritik. Konsumenten är helt ovetande vilket är skamligt.

Det finns ett antal andra exempel där djur har hanterats så illa att de har avlidit hos djurhållaren eller att länsstyrelsens veterinär avled djuret på plats. Detta är bara en bråkdel av exempel. Vi kan också informera er att de

som får djurförbud bryter oftast mot detta förbud, utan konsekvenser. Det finns ett stort "hat" mot djurrättsorganisationer i Sverige, men det ni måste börja förstå är djurindustrin är en tragedi.

Svensk Lagstiftning för Djurskydd, det är denna lag som skall under alla omständigheter följas i Sverige och de som bryter mot denna lag måste straffas.

https://www.riksdagen.se/sv/dokument-lagar/dokument/svensk-forfattningssamling/djurskyddslag-1988534_sfs-1988-534

Det intressanta är att ett större rättsfall lades ner idag i Ontario mot djurrättsorganisation Toronto Pig Save medans i Sverige fick vi ett domslut mot Jessica Thiel. Hade det varit kvinnor eller barn som skrek så hade det aldrig väckts åtal, detta är vad Sverige representerar.

<http://www.cbc.ca/news/canada/hamilton/pig-trial-verdict-1.4098046>

Mer än 10% av Sveriges befolkning är antingen vegetarianer eller veganer, mindre än 1% jobbar inom djurindustrin vilket betyder att runt 89% av Sveriges befolkning vet inte hur deras fotavtryck på planeten ser ut, att djurprodukter påverkas deras hälsa negativt samt de har ingen aning om hur djurindustrin behandlar djuren. Våra barn lär sig istället från djurrättsorganisationerna. Det vi vet med all den existerande fakta och statistiken är att djurindustrin bidrar till skogsskövling, ökar den globala uppvärmningen, ökar föroreningarna, slösar på oljereserverna, ökar bördan på lantbruket, försämrar folkhälsan och ökar det systematiska djurplågeriet. Vad gör ni när ni får reda på sanningen med att äta djur?

Etiska djurprodukter är en vision, ingen realitet. Den som på allvar förespråkar att man enbart äter etiska djurprodukter lär få konsumera mycket veganmat.

Valet mellan kött eller grönt, djurfabrik eller småbruk, förändrar i sig inte världen, men genom att lära oss själva, våra barn, våra samhällen och vårt land att låta samvetet segra över bekvämligheten, så kan vi förändra den. Idag är det vegetarianer, veganer och djurrättsorganisationer som utbildar konsumenten samt barnen i skolorna.

På vårt bord ligger ett djur som fick sin första nypa friskt luft och sin första skymt av himlen när den packades iväg för slakt. På våra gafflar har vi ett djur som inte kunnat para och föröka sig. I våra magar har vi ett djur med kroppen full av antibiotika, fett, kolesterol, hormoner och andra ingredienser som inte är hälsosamt för människan.

Boskapen tycks uppleva resan till slakteriet som en rad utpräglade stressmoment: forskning har visat att djuren reagerar med skilda hormonella stressreaktioner på uppsamlingen, transporten och själva slakten.

Lite evidens från industrin, inget slakteri är unikt, ett djur slaktas oberoende vilket land det slaktas i. Titta på vad som läckte ut från Belgien, det är ingen unik incident. Slakt på sikt utvecklar sadistiska drag.

Det som är värst, värre än de fysiska riskerna, är den känslomässiga påfrestningen. Står man i slaktgropen ett tag utvecklar man en inställning som gör att man kan döda men inte känna medkänsla. Man kan möta blicken på en gris som går där nere hos en i slaktgropen och tänka: det var mig ett stilig djur. Man kan få lust att klappa den. Det har hänt att grisar nere i slaktgropen har kommit fram och strukit sig mot mig som valpar. Två minuter senare var jag tvungen att döda dem, slå ihjäl dem med ett blyrör. När jag jobbade uppe på golvet och styckade och tog ur kunde jag intala mig att jag jobbade vid ett löpande band där vi framställde mat åt människor. Men nere i slaktgropen tillverkade jag ingen mat. Där dödade jag.

En gång var bedövningspistolen paj hela dagen, då högg de en kniv i nacken på korna stående och knäckte ryggraden på dem. Korna dråsade i golvet och låg där och skakade.

Korna brölar med tungan hängande av allt drivande.

Man blir aggressiv av blodlukten nere i slaktgropen sägs det. Man känner att om den grisen sparkar åt mig så ska den få igen. Man ska döda den ändå men det är liksom inte nog. Den ska få lida, man går på den hårt, trycker till, skär sönder luftstrupen så den drunknar i sitt eget blod. Klyver trynet på den. Ibland hände det att nån gris sprang omkring i gropen. Den bara glodde på mig och jag högg den, jag kunde ta kniven och bara skära ut ögat på den när den satt där. Och den bara skrek. En gång tog jag kniven, den är bra vass, och skar av det yttersta på trynet, som en korvskiva. Grisen blev ju galen först. Sen satte den sig ner och bara såg typ dum ut. Så jag tog en näve saltlake och mulade in i trynet. Då blev den helt vansinnig och rusade runt och skrapade trynet mot allt den kom åt. Jag hade en massa saltlake kvar i handen, hade gummihandske på mig, och den körde jag upp i arslet på grisen. Han visste inte

om han skulle skita eller bli blind. Jag var inte den enda som gjorde sånt. En som jag jobbade med brukar faktiskt jaga ner grisarna i skällningsbadet. Och alla, vad de än har för uppgift på slakteriet, spöar grisarna med blyrör.

Vid ett normalslakteri leds boskapen in genom en fälla och in till bedövningen, oftast ett stort cylindriskt utrymme som huvudet sticker ut ur. Man sätter en stor tryckluftspistol mellan ögonen på kon. En stålsprint skjuts in i skallen på djuret och dras sedan in i pistolen igen. Djuret förlorar som regel medvetande eller dör. Men det händer att det bara blir omtöcknat av sprinten, så att antingen förblir vid medvetande eller också vaknar senare under slaktproceduren. De djur som är halvt medvetna eller vaknar under slaktprocessen, kan blinka och vrida av och an på huvudet och titta sig panikslaget omkring. Hur effektiv bedövningen blir beror på bedövningspistolens fabrikat och underhåll samt på användarens skicklighet, blir något fel, kan sprinten avfyras med så klen kraft att djuren får ett groteskt hål i pannan men är vid plågsamt medvetande. Snabb avblodning är viktigt för industrin och sker bäst när hjärtat fortfarande slår (därför att blod som blir kvar i köttet gynnar tillväxten av bakterier samt förkortar hållbarhetstiden.) Därför väljer man på vissa slakterier mindre effektiva bedövningsmetoder. Bieffekten är att en högre andel av djuren måste skjutas upprepade gånger, att de förblir medvetna eller att de vaknar under slaktprocessen. Man avblodar, flår och klipper av djuren benen medan de är vid medvetande. De djur som överlever första bedövningsskottet verkar sannerligen veta att de kämpar för livet. De lyfter på huvudet och spanar efter någonstans att gömma sig. De har redan fått en fet smäll av den där manicken, och de vill inte ha en till. Jag har sett många tusen nötdjur gå levande in i slaktprocessen, de kan vara sju minuter in på bandet och fortfarande leva. Jag har sett djur som fortfarande levt på stationen där hela huden flås av ner mot halsen. Kon borde vara ett kadaver. Ofta märker man att djuret fortfarande är vid medvetande om det börjar sparka vilt när man snittar upp ansiktshuden. Om det händer, eller om den redan sparkar när den kommit till stationen, så får man köra in en kniv i nacken på den och skära av ryggraden. Gör man det förlamas djuret, men förlorar inte känslan. Sedan huvudet flåtts fortsätter kadavret till en station där man klipper av underbenen på djuret. De som kvicknar till igen ser ut att försöka klättra på väggarna. Då nyper de bara av underbenet med bensaxen. När de gör det blir djuren helt galna och sparkar besinningslöst.

Med vänliga hälsningar,

Niclas Klein

Founder

Animal Salvation

M +46 766444342